

BEZ
TEBA TO
NIE JE
ono
JENNY HANOVA

COOL
BOOKS

Bez teba to nie je ono

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová
Bez teba to nie je ono – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

**BEZ
TEBA TO
NIE JE
ona
JENNY HANOVÁ**

COO
BOO

J + Snarždy

Podakovanie

*Z celého srdca ďakujem Emily van Beekovej,
Holly McGheovej a Elene Mecklinovej z literárnej
agentúry Pippin Properties a Emily Meehanovej
a Julii Maguireovej z vydavateľstva S & S.*

*Ďakujem aj svojim prvým čitateľkám -
Caroline, Lise, Emmy, Julie a Siobhan.*

Som šťastná, že vás poznám.

Kapitola jeden

2. JÚL

V Cousins bol horúci letný deň. Ležala som pri bazéne s časopisom na tvári. Mama hrala na verande solitér, Susannah čosi robila v kuchyni. Zrejme onedlho vyjde von s pohárom ľadového čaju a knihou, ktorú by som si mala prečítať. Čosi romantické.

Conrad, Jeremiah a Steven celé predpoludnie surfovali. Včera v noci bola búrka. Conrad a Jeremiah sa vrátili domov prví. Najprv som ich začula, až potom uvidela. Kráčali hore schodmi a rehotali sa, ako Stevenovi stiahla šortky hrozne veľká vlna. Conrad pristúpil ku mne, zdvihol mi prepotený časopis z tváre a zaškeril sa. „Na lícach máš odtlačený text.“

Zažmurila som naňho. „Čo sa tam píše?“

Čupol si ku mne a vyhlásil: „To ti nemôžem povedať. Ukáž.“ A vážne sa mi zahľadnel na tvár, ako to len on vie.

Naklonil sa a pobozkal ma – pery mal studené a slané od morskej vody.

Vtedy Jeremiah poznamenal: „Vy dvaja by ste mali niekam zaliezt.“ Ale bolo mi jasné, že len žartuje. Žmurkol na mňa, podišiel odzadu ku Conradovi, zdvihol ho a hodil do bazéna.

Jeremiah skočil za ním a zakričal: „Pod', Belly!“

A samozrejme, skočila som. Voda príjemne chladila. Cousins bolo presne to miesto, kde som chcela byť.

„Haló? Počula si niečo z toho, čo som hovorila?“

Otvorila som oči. Taylor mi luskla prstami pred tvárou. „Prepáč,“ zamrmlala som. „Čo si vravela?“

Nebola som v Cousins. Nebola som s Conradom a Susannah už nežila. Už nikdy to nebude ako predtým. Bolo to – *Kolko dní to bolo? Presne kolko dní?* – dva mesiace od Susannahinej smrti a stále som tomu nemohla uveriť. Nedovolila som si tomu veriť. Keď zomrie niekto, koho máte radi, zdá sa vám to nemožné. Akoby sa to stalo niekomu inému. Akoby to bol život niekoho iného. Nikdy som nechápala abstraktné veci. Čo to znamená, keď niekto skutočne, naozaj odíde?

Niekedy som zatvorila oči a v duchu som si znova a znova hovorila: *To nie je pravda, to nie je pravda, to nie je naozaj.* To nie je môj život. Ale bol to môj život. Teraz. Potom.

Bola som na zadnom dvore Marcy Yoovej. Chalani sa bláznili vo vode a my baby sme ležali v rade na osuškách. Marcy bola moja kamoška, ale tie ostatné, Katie, Evelyn a iné, boli skôr Taylorine kamošky.

Už bolo tridsať stupňov, hoci bolo len krátko po poludní. Bude horúci deň. Ležala som na bruchu a cítila som,

ako sa mi na chrbte vytvára mláčka potu. Išiel na mňa úpal. Bol iba druhý júlový deň, a už som rátala, koľko dní zostáva do konca leta.

„Pýtala som sa, čo si oblečieš na Justinovu párty,“ zopakovala Taylor. Pritiahla si osušku ku mne, takže akoby sme ležali na jednej veľkej osuške.

„Neviem,“ obrátila som hlavu, aby sme boli zoči-voči.

Na nose mala kvapky potu. Taylor vždy vyrazil pot najskôr na nose. „Ja si dám tie nové letné šaty, čo sme kúpili s mamou vo výpredaji,“ vyhlásila.

Znova som zatvorila oči. Mala som slnečné okuliare, tak nemohla vidieť, či mám oči otvorené. „Ktoré?“

„Veď vieš, tie bodkované, čo sa uväzujú okolo krku. Ukazovala som ti ich pred dvoma dňami.“ Netrpezlivo vzdychla.

„Aha, áno,“ zamrmlala som, ale ešte vždy som si na ne nespomínala a vedela som, že Taylor to vidí.

Už som chcela povedať čosi pekné o tých šatách, ale zrazu som na šiji zacítila ľadový hliník. Skríkla som a uvidela Coryho Wheelera, ako čupí pri mne s orosenou plechovkou koly v ruke a rehoce sa ako najatý.

Prudko som sa posadila, utrela som si krk. Dnešný deň mi už liezol na nervy. Túžila som ísť domov. „Neblbni, Cory!“

Ešte vždy sa rehotal, čo ma len viac nazlostilo.

„Páni, ty si také decko,“ vyhlásila som.

„Vyzerala si hrozne rozhorúčená,“ bránil sa. „Len som ťa chcel ochladiť.“

Neodpovedala som mu, iba som si držala ruku na šiji. Zatínala som sánku a cítila som, ako na mňa všetky baby civejú. Vtedy sa Cory prestal usmievať a zamrmlal: „Sorry. Dáš si tú kolu?“

Pokrútila som hlavou, on pokrčil plecami a vrátil sa k bazénu. Zdvihla som pohľad a videla som, ako Katie a Evelyn robia grimasy, akože *Aký má problém?* Zahanbila som sa. Správať sa protivne ku Corymu bolo asi ako správať sa protivne k šteniatku vlčiaka. Nemalo to zmysel. Oneskorene som sa pokúšala zachytiť Coryho pohľad, ale nedíval sa na mňa.

Taylor ticho poznamenala: „To bol len žart, Belly.“

Lahla som si na osušku, tentoraz na chrbát. Zhlboka som sa nadýchla a pomaly som vydýchla. Z Marcinho iPodu znela hudba a bolela ma z nej hlava. Púšťala to príliš nahlas. A v skutočnosti som bola smädná. Mala som si od Coryho vziať tú kolu.

Taylor sa naklonila ku mne a posunula mi okuliare hore, aby mi videla do očí. Pozrela sa na mňa. „Hneváš sa?“

„Nie. Akurát je tu strašne horúco.“ Chrbtom ruky som si zotrela pot z čela.

„Nezlosti sa. Cory si nevie pomôcť, páčiš sa mu, a tak sa správa ako dilino.“

„Nepáčim sa mu,“ odvrátila som od nej pohľad. Vedela som však, že sa mu naozaj páčim. Len by som bola radšej, keby to tak nebolo.

„Je na teba namotaný. Mala by si mu dať šancu. Odpúta ťa to od vieš koho.“

Odvrátila som od nej hlavu a Taylor navrhla: „Čo keby som ti na dnešnú párty zaplietla vlasy do francúzskeho vrkoča? Mohla by som ti ho pripnúť nabok ako minule.“

„Okej.“

„Čo si oblečieš?“

„Ešte neviem.“

„No, mala by si si dať záležať, lebo tam budú všetci,“

upozornila ma Taylor. „Prídem k vám skôr a môžeme sa spolu pripraviť.“

Justin Ettelbrick od ôsmej triedy usporadúval prvého júla veľkú narodeninovú párty. Lenže ja som bola v júli na Cousins Beach a domov, škola aj spolužiaci boli na kilometre ďaleko. Nikdy ma netrápilo, že som tam nebola, ani keď mi Taylor povedala, že jeho rodičia jeden rok prenajali stroj na cukrovú vatú alebo že o polnoci usporiadali nad jazerom parádny ohňostroj.

Toto bolo prvé leto, čo budem doma počas Justinovej párty, a prvé leto, čo nepôjdem na Cousins. A to mi bolo ľúto. Smútila som za tým. Myslela som si, že budem na Cousins každé leto v mojom živote. Túžila som byť v letnom dome. Nikde inde som byť nechcela.

„Prídeš, čo?“ spýtala sa Taylor.

„Áno. Veď už som ti to povedala.“

Zvraštila nos. „Viem, ale...“ Nedopovedala. „No nič.“

Taylor čakala, že sa všetko vráti do normálu a bude to ako predtým, to mi bolo jasné. No už to nikdy nemôže byť ako predtým. Ani ja nemôžem byť ako predtým.

Kedysi som verila. Myslela som si, že ak budem veľmi chcieť a želať si to, všetko bude tak, ako má byť. Osud, ako vravela Susannah. Na každé narodeniny, pri každej padajúcej hviezde, pri každej mihalnici, pri každej minci hodenej do fontány som myslela na toho, koho som ľúbila. Dúfala som, že to vždy tak bude.

Taylor chcela, aby som zabudla na Conrada, jednoducho aby som ho vymazala z mysle a pamäti. Stále mi hovorila: „Každý sa musí spamätať z prvej lásky. Je to čosi ako životná zmena.“ No Conrad nebol len mojou prvou láskou. Nebola to iba životná zmena. On znamenal oveľa viac. On, Jeremiah a Susannah boli moja rodina. V mojej

pamäti budú oni traja vždy spletení dokopy. Jeden z nich nemôže byť bez druhých dvoch.

Keby som zabudla na Conrada, keby som si ho vytlačila zo srdca a predstierala, že tam nikdy nebol, akoby som to urobila Susannah. A to som nedokázala.

Kapitola dva

Len čo sa v júni skončila škola, zbalili sme sa a zamierili rovno do Cousins. Deň predtým mama zašla do Costca a nakúpila litre jablčného džúsu, veľké balenia müsli tyčiniek, opaľovacieho mlieka a cereálií. Keď som ju prosila, aby kúpila Lucky Charms alebo Cap'n Crunch, vyhlásila: „Nijaké strachy, Becková bude mať dosť cereálií, z ktorých sa ti pokazia zuby.“ Samozrejme, mala pravdu. Susannah – pre mamu Becková – mala rada cereálie tak ako ja. V letnom dome sme si ich užili. Nikdy nemali šancu zatuhnúť. Jedno leto chalani jedli cereálie na raňajky, na obed aj na večeru. Môj brat Steven mal rád Frosted Flakes, Jeremiah Cap'n Crunch a Conrad Corn Pops. Jeremiah a Conrad boli Beckovej synovia a zbožňovali cereálie. Ja som jedla, čo zostalo, a posypala som si to cukrom.

Do Cousins som chodievala celý život. Nevynechali sme ani jedno leto. Takmer sedemnášť rokov som sa s chalanmi hrávala na chytáčku a dúfala som, že raz budem dosť stará, aby ma prijali do svojho tímu. Letného chalanského tímu. Konečne som dorástla a teraz bolo neskoro. Posledný večer posledného leta sme si v bazéne sľúbili, že sa tam vždy budeme vracat'. Desí ma, ako ľahko sa môžu porušiť sľuby. Len tak.

Keď som sa minulé leto vrátila domov, čakala som. Po auguste prišiel september, začala sa škola a ešte vždy som čakala. Medzi Conradom a mnou neodznali nijaké vyhlásenia. Nebol môj chalan. Nerobili sme nič viac, len sme sa bozkávali. On odchádzal na univerzitu, kde bude milión báb. Báb, ktoré nemusia dodržiavať večierku, báb na intráku, ktoré budú múdrejšie a krajšie než ja, záhadných a nových báb, a ja taká nikdy nebudem.

Stále som musela naňho myslieť – čo to všetko znamenalo, čo teraz znamenáme jeden pre druhého. Lebo nazad sme sa nemohli vrátiť. Vedela som, že ja sa nedokážem vrátiť. To, čo sa medzi nami stalo – medzi mnou a Conradom, medzi mnou a Jeremiahom – všetko zmenilo. A tak keď prešiel august a začal sa september a telefón nezvonil, stačilo mi, aby som si spomenula, ako sa na mňa díval v ten posledný večer, a vedela som, že stále mám nádej. Vedela som, že som si to nevymyslela. To nebolo možné.

Podľa mojej mamy sa Conrad už nasťahoval na intrák, mal otravného spolubývajúceho z New Jersey a Susannah si robila obavy, že málo je. Mama mi to hovorila akoby nič, aby nezranila moju hrdosť. Nikdy som z nej neťahala informácie. Vedela som, že zavolá. *Vedela som to.* Nezostávalo mi iné, len čakať.

Telefonátu som sa dočkala druhý septembrový týždeň, tri týždne odo dňa, keď som ho videla naposledy. V obývačke som jedla jahodovú zmrzlinu a natáhovala som sa so Stevenom o diaľkový ovládač. Bol pondelok, deväť hodín večer, čas sledovania telky. Zazvonil telefón a ani Steven, ani ja sme ho nešli zdvihnúť. Ten, kto by vstal, by prehral boj o telku.

Mama ho zdvihla v pracovni. Priniesla mi telefón do obývačky a povedala: „Belly, to je pre teba. Volá Conrad.“ A žmurkla.

V hlave mi bzučalo. V ušiach som počula oceán. Dunel, burácal mi v ušných bubienkoch. Akoby som bola v rauši. Bolo to čosi jedinečné. Čakala som a dočkala som sa odmeny! Ešte nikdy som nemala taký dobrý pocit z toho, že som mala pravdu a bola som trpezlivá.

Z rozjímania ma vytrhol Steven. Zamračene zahundral: „Prečo Conrad volá *tebe*?“

Nevšímala som si ho a vzala som slúchadlo mame z ruky. Odišla som od Stevena, od diaľkového ovládača, od roztápajúcej sa zmrzliny. Na všetko som sa vykašľala.

Nechala som Conrada čakať, kým som nebola na schodoch. Keď som si sadla, povedala som: „Čauko!“

Usilovala som sa potlačiť úsmev. Vedela som, že by to počul.

„Čauko,“ odzdravil. „Čo máš nové?“

„Vlastne nič.“

„Vieš čo? Mój spolubývajúci chrápe ešte hlasnejšie než ty,“ vyhlásil.

Zavolať mi aj ďalší večer, aj ďalší. Rozprávali sme sa vždy celé hodiny. Keď zazvonil telefón a bolo to pre mňa, nie pre Stevena, spočiatku bol zmätený. „Prečo ti Conrad stále vyvoláva?“ chcel vedieť.

„Prečo asi? Má ma rád. Navzájom sa máme radi.“

Steven sa takmer zadrhol. „Hrabe mu,“ pokrútil hlavou.

„Je to fakt také nemožné, že sa páčim Conradovi Fisherovi?“ spýtala som sa a vzdorne som si prekrížila ruky.

Vôbec nemusel uvažovať nad odpoveďou. „Áno, je to nemožné.“

A skutočne bolo.

Pripadalo mi to ako sen. Neskutočný sen. Po celých rokoch túžby a dúfania, po dlhých letách *on* volá *mne*. Rád sa so mnou rozpráva. Rozosmievala som ho, aj keď sa nechcel smiať. Chápala som, čo prežíva, pretože do istej miery som to prežívala aj ja. Len málo ľudí na svete malo rado Susanah tak ako my. Myslela som, že to stačí.

Stalo sa z nás niečo. Nikdy sme to presne nedefinovali, ale bolo to niečo. Skutočne niečo.

Niekoľko ráz sadol do auta a šoféroval tri a pol hodiny zo školy k nášmu domu. Raz u nás aj prenocoval, lebo sa zdržal dlho a mama nechcela, aby jazdil v noci. Conradovi ustlala v hostovskej izbe a ja som celé hodiny bdelá v posteli a premýšľala, že spí len pár metrov odo mňa, v našom dome.

Keby nás Steven neprenasledoval ako nejaká choroba, vedela som, že Conrad by sa aspoň pokúsil ma pobožkať. Pri mojom bratovi to však bolo nemožné. Keď sme s Conradom sledovali telku, Steven sa zvalil rovno medzi nás. Rozprával sa s Conradom o veciach, o ktorých som nič nevedela a nezáležalo mi na nich, ako o futbale. Raz po večeri som sa Conrada spýtala, či nechce ísť do Brustars na mrazený vaječný krém a Steven mi skočil do reči: „Dobry nápad.“ Zagánila som naňho, ale on sa len zaškeril. Vtedy ma Conrad chytil za ruku, rovno pred Stevenom, a povedal: „Podme všetci.“ A tak sme išli všetci, dokonca aj mama.

Nemohla som uveriť, že som na rande s mamou a bratom na zadnom sedadle.

No o to krajší bol ten úžasný decembrový večer. S Conradom sme sa vybrali do Cousins, sami dvaja. Perfektné večery sú vzácne, ale ten večer bol perfektný. Na taký večer stojí za to čakať.

Som rada, že sme ho prežili.

Pretože v máji bolo po všetkom.

Kapitola tri

Z Marcinho domu som odchádzala skoro. Taylor som sa vyhovorila, že si chcem oddýchnuť pred Justinovou párty. Šťasti to bola pravda. Chcela som si oddýchnuť, ale nezáležalo mi na tej párty. Len čo som prišla domov, natiahla som si veľké tričko s obrázkom Cousins, vzala som si fľašu s hroznovou malinovou a drveným ľadom a pozerala som telku, až ma rozbolela hlava.

Vládlo pokojné, blažené ticho. Počula som len zvuky telky a klimatizácie, ktorá sa zapínala a vypínala. Mala som dom iba pre seba. Steven brigádoval v Best Buy. Šetril si peniaze na päťdesiatpalcovú telku, ktorú si v jeseni vezme na univerzitu. Mama bola doma zavretá v pracovni, vraj dobieha zameškané v práci.

Chápala som ju. Na jej mieste by som tiež chcela byť sama.

Taylor prišla okolo šiestej, vyzbrojená ružovou kozmetickou taštičkou značky Victoria's Secret. Vošla do obývačky, a keď ma videla ležať na gauči v cousinskom tričku, zamračila sa. „Belly, ty si sa ešte nesprchovala?“

„Ráno som sa sprchovala.“ Nevstala som.

„Áno a celý deň si vylihovala na slnku.“ Chytila ma pod pazuchy a posadila. „Švihaj pod sprchu.“

Šla som za ňou hore schodmi, a keď vošla do mojej izby, ja som otvorila dvere na kúpeľni. Dala som si najrýchlejšiu sprchu v živote. Keby som Taylor nechala dlho samu, sledila by mi po izbe, akoby bola doma.

Keď som vyšla spod sprchy, Taylor sedela na dlážke v mojej izbe pred zrkadlom. Rázne si nanášala na líca červen. „Chceš, aby som ťa namejkapovala?“

„Nie, ďakujem,“ odmietla som. „Zatvor oči, kým sa oblečiem, okej?“

Prevrátila očami, potom ich zatvorila. „Belly, ty si hrozná puritánka.“

„Kašlem na to,“ zamrmlala som a natiahla som si nohavičky a podprdu. Potom som si znova dala cousinské tričko. „No dobre, už sa môžeš pozrieť.“

Taylor otvorila oči a naniesla si maskaru. „Mohla by som ti nalakovať nechty,“ navrhla. „Mám tri nové farby.“

„Nie, škoda námahy.“ Zdvihla som ruky. Nechty som mala obhryzené do živého.

Taylor urobila grimasu. „Tak čo si oblečieš?“

„Toto,“ potlačila som úsmev. Ukázala som na cousinské tričko. Nosila som ho tak často, až malo okolo krku drobné dierky a bolo jemné ako detská perinka. Najradšej by som v ňom naozaj išla na párty.

„Veľmi vtipné,“ kolenačky prešla k môjmu šatníku. Tam vstala a začala sa mi prehrabávať vo veciach, posúvala

vešiaky rad za radom, akoby nepoznala každý kúsok môjho oblečenia naspamäť. Väčšinou mi to neprekážalo, ale dnes som bola tak trochu podráždená a všetko mi liezlo na nervy.

„Kašli na to,“ zahundrala som. „Dám si kraťasy a tričko bez rukávov.“

„Belly, na Justinovu párty chodia ľudia vyobliekaní. Nikdy si na nej nebola, tak to nevieš, ale nemôžeš si dať staré kraťasy.“ Taylor vytiahla biele šaty na ramienka. Naposledy som ich mala vlni v lete, keď som bola na párty s Camom. Susannah mi povedala, že mi seknú.

Vstala som, vzala som šaty z Tayloriných rúk a vrátila som ich do šatníka. „Sú flakaté,“ vyhlásila som. „Nájdem niečo iné.“

Taylor si sadla pred zrkadlo a povedala: „Tak si daj tie čierne kvietkované. Máš v nich úžasné prsia.“

„Sú priveľmi tesné, nepohodlné.“

„Pekne prosím.“

Vzdychla som, zvesila som ich z vešiaka a obliekla som si ich. Niekedy bolo jednoduchšie nehádať sa s Taylor. Boli sme kamošky, najlepšie kamošky už ako malé deti. Boli sme najlepšie kamošky tak dlho, až to bolo skôr ako zvyk, čosi, k čomu sa nemôžem vyjadriť.

„Len sa pozri, sú sexi.“ Pristúpila ku mne a zatiahla mi zips. „A teraz sa porozprávajme o našom akčnom pláne.“

„Akom akčnom pláne?“

„Myslím, že ty a Cory Wheeler by ste sa mali na párty bozkávať.“

„Taylor...“

Zdvihla ruku. „Vypočuj ma. Cory je supermilý a supersexi. Keby trochu posilňoval a vymakal si svaly, bol by sexi ako Abercrombie.“

Odfrkla som si. „Prosím ťa.“

„No, je fakt na zožratie.“ Už ho nevolala menom. Teraz bol len „veď vieš kto“ alebo „sexi chalan“.

„Taylor, prestaň. Nemôžem sa s ním bozkávať len preto, lebo ty chceš.“

„Nemôžeš sa o to aspoň pokúsiť?“ prosíkala. „Cory by ti mohol pomôcť pomstiť sa. On by nemal nič proti.“

„Ak ešte raz vyslovíš jeho meno, nejdem na párty,“ vyhlásila som a myslela som to vážne. V skutočnosti som tak trochu dúfala, že ho znova spomenie, aby som mala zámienku nejst' tam.

Vyvalila oči. „Okej, okej. Sorry. Už mlčím.“

Vtedy schytila kozmetickú taštičku, sadla si na kraj posteľe a ja som jej sadla k nohám. Vybrala hrebeň a vzala do ruky moje vlasy. Rýchlo ich zapletala istými prstami, a keď skončila, priplla mi vrkoč na temeno. Kým zapletala, ani jedna z nás nič nepovedala, až nakoniec vyhlásila: „Páčiš sa mi, keď máš vlasy takto. Vyzeráš tak trochu ako čerokézska princezná alebo čo.“

Zasmiala som sa, ale potom som stíchla. Taylor zachytila môj pohľad v zrkadle a poznamenala: „Pokojne sa smej. Môžeš sa zabávať.“

„Viem,“ odvetila som, ale nezabávala som sa.

Pred odchodom z domu som zašla do maminej pracovne. Sedela pri stole plnom fasciklov a papierov. Susannah stanovila moju mamu za vykonávateľku svojej poslednej vôle a predpokladala som, že s tým je veľa papierovania. Mama často telefonovala so Susannahiným právnikom a preberali to spolu. Chcela dokonale splniť Beckovej posledné želanie.

Susannah odkázala Stevenovi aj mne nejaké peniaze na univerzitu. Mne odkázala šperky. Nevedela som si predstaviť, že by som si niekedy dala ten zafirový tenisový nára-

mok. Diamantový náhrdelník bol určený na môj svadobný deň – to výslovne napísala. Opálové náušnice a prsteň s opálom, tie šperky som mala najradšej.

„Mami?“

Pozrela sa na mňa. „Áno?“

„Večerala si?“ Vedela som, že nevečerala. Odkedy som bola doma, vôbec nevyšla z pracovne.

„Nie som hladná,“ odvetila. „Ak v chladničke nič nie je, môžeš si dať priniesť pizzu, keď chceš.“

„Mohla by som ti urobiť sendvič,“ navrhla som. Začiatkom týždňa som bola nakúpiť. So Stevenom sme sa striedali. Pochybovala som, či vie, že je víkend štvrtého júla.

„Nie, netreba. Neskôr si niečo spravím.“

„Okej.“ Zaváhala som. „S Taylor ideme na párty. Neprídem neskoro.“

Tak trochu som dúfala, že povie, aby som zostala doma. V kútiku duše som chcela navrhnúť, že jej budem robiť spoločnosť, mohli by sme si spolu pozrieť nejaký klasický film, upraviť si pukance.

No ona sa už znova venovala papierom. Hrýzla konček večného pera. „To znie skvele,“ zamrmlala. „Dávaj si pozor.“

Zatvorila som dvere.

Taylor na mňa čakala v kuchyni, písala na mobile esemesku. „Mali by sme si švihnúť.“

„Vydrž, ešte musím čosi urobiť.“ Prešla som k chladničke a vytiahla som suroviny na morčací sendvič.

„Belly, na párty bude kopa jedla. Teraz to nejedz.“

„To je pre mamu,“ odvetila som.

Urobila som sendvič, položila ho na tanier, prikryla potravínovou fóliou a dala som ho na pult, kde ho uvidí.

Justinova párty bola presne taká, ako Taylor hovorila. Prišla tam polovica našej triedy a Justinovi rodičia neboli nikde na dohľad. Dvor bol osvetlený lampami a reproduktory doslova vibrovali, tak hlasno bola pustená hudba. Baby už tancovali.

Bol tam veľký sud piva a veľká červená chladnička. Justin stál pri grile, obracal steaky a klobásy. Na sebe mal zásteru s nápisom *Pobozkaj kuchára*.

„Akoby ho niekto túžil bozkávať,“ odfrkla Taylor. Začiatkom roka balila Justina, potom začala chodiť s Davi- som. S Justinom bola zopár ráz na rande, prv než ju okaš- lal kvôli štvrtáčke.

Zabudla som sa posprejovať prípravkom proti komá- rom, a tak ma išli zožrať zaživa. Podchvíľou som sa sklá- ňala, aby som sa poškrabala, a bola som rada, že mám čo robiť. Bála som sa, že sa nám s Corym náhodou stretnú pohľady. Postával pri bazéne.

Ľudia pili pivo z červených plastových pohárov. Taylor nám priniesla koktaily. Ja som mala Fuzzy Navel. Pripo- mínal mi sirup a mal chuť chemikálie. Po dvoch glgoch som ho odhodila.

Vtedy Taylor zazrela Davisa pri stole na beer pong, pri- ložila si prst na perý a chytila ma za ruku. Podišli sme k nemu a Taylor ho objala okolo chrbta. „Mám ťa!“ zvolala.

Obrátil sa a pobozkali sa, akoby sa nevideli len pred pár hodinami. Chvíľu som tam postávala, rozpačito zvie- rala kabelku, dívala sa všade, len nie na nich. V skutoč- nosti sa volal Ben Davis, ale každý mu hovoril Davis. Bol fakt sexi, mal v lícach jamky a zelené oči ako morské sklo. A bol nízky. Taylor sa najprv vyjadrila, že to je jeho mínus, ale teraz tvrdila, že jej to neprekáža. Neznášala som chodiť s nimi do školy autom, lebo celý čas sa držali za ruky a ja

som sedela na zadnom sedadle ako decko. Aspoň raz do mesiaca sa rozišli a chodili spolu iba od apríla. Po jednom rozchode jej zavolať s plačom a pokúšal sa ju presvedčiť, aby sa k nemu vrátila, a Taylor pustila mobil na hlasný odposluch. Cítila som sa previnilo, že počúvam, ale zároveň som jej závidela a žasla som nad tým, že ju má tak rád, až plače.

„Pete sa šiel vyčúrať,“ Davis objal Taylor okolo pása. „Budeš mojou partnerkou, kým sa nevráti?“

Pozrela sa na mňa a pokrútila hlavou. „Nemôžem opustiť Belly.“

Prebodla som ju pohľadom. „Taylor, nemusíš ma varovať ako malé decko. Mala by si hrať.“

„Si si istá?“

„Som si istá, že som si istá.“

Odišla som, aby sa viac nemohla hádať. Pozdravila som Marcy, Frankieho, s ktorým som na prvom stupni chodila autobusom do školy, Alice, moju najlepšiu kamošku v škôlke, Simona, s ktorým som bola vyfotená v školskej ročenke. Väčšinu týchto deciek som poznala celý život, a predsa sa mi cnelo za Cousins.

Kútikom oka som videla, ako sa Taylor zhovára s Corym, a rýchlo som sa zdekovala, prv než ma stihla zavolať. Vzala som si kolu a zamierila k trampolíne. Zatiaľ na nej nikto nebol, a tak som skopla z nôh žabky a vyliezla hore. Lahla som si uprostred trampolíny a pridržala som si sukňu. Už boli na nebi hviezdy, žiarili ako drobné diamanty. Popíjala som kolu, zopár ráz som si odgrgla a poobzerala som sa, či ma niekto počul. Ale nie, všetci boli pri dome. Potom som sa pokúšala porátať hviezdy, čo je asi rovnako hlúpe ako rátať zrnká piesku, ale aj tak som ich rátať, aby som mala čo robiť. Premýšľala som, kedy sa budem

môcť vykradnúť domov. Prišli sme mojím autom a Taylor sa mohla zviezť domov s Davisom. Potom mi prebleslo hlavou, či sa bude zdať čudné, ak si zabalím zopár hotdogov na neskôr.

Aspoň dve hodiny som nemyslela na Susannah. Možno mala Taylor pravdu, možno som naozaj mala byť tu. Keby som stále smútila za Cousins a vracala sa v spomienkach dozadu, bol by to môj koniec.

Kým som o tom premýšľala, na trampolínu vyliezol Cory Wheeler a prešiel do stredu, kde som ležala. Lahol si rovno vedľa mňa a povedal: „Čauko, Conklinová.“

Odkedy sme sa s Corym oslovovali priezviskom? Nikdy.

No aj tak som povedala: „Čauko, Wheeler.“ Usilovala som sa nehládieť naňho. Sústredila som sa na rátanie hviezd, nie na to, ako je blízko.

Cory sa oprel o lakeť a nadhodil: „Baviš sa?“

„Jasné.“ Rozbolel ma žalúdok. Z utekania pred Corym sa mi robil vred.

„Videla si padať hviezdu?“

„Zatiaľ nie.“

Cory voňal kolínskou, pivom a potom a napočudovanie to nebola zlá kombinácia. Svrčky hlasno cvrlikali a zdalo sa, akoby sa párty konala veľmi ďaleko.

„Tak čo, Conklinová?“

„Čo?“

„Ešte chodíš s tým chalanom, ktorého si priviedla na maturitný ples? Toho, čo má zrastené obočie?“

Usmiala som sa. Neubránila som sa tomu. „Conrad nemá zrastené obočie. Ale nie. Ehm, rozišli sme sa.“

„Super,“ zamrmlal a to slovo ostalo visieť vo vzduchu. Toto bola tá chvíľa, keď sa ocitnete na križovatke. Večer

sa mohol vyvíjať rôzne. Keby som sa naklonila len kúsok doľava, mohla by som ho pobožkať. Mohla by som zatvoriť oči a dať sa unášať Corym Wheelerom. Mohla by som zabudnúť. Predstierať, že sa nič nestalo.

A hoci Cory bol milý a sexi, nebol to Conrad. Nemal k nemu vôbec blízko. Cory bol jednoduchý ako vojenský strih vlasov, samé rovné línie, všetko išlo jedným smerom. Nie ako Conrad. Conrad dokázal jediným pohľadom, jediným úsmevom rozbúriť moje útroby.

Cory zdvihol ruku a hravo ma švacol po ramene. „Tak čo, Conklinová... možno by sme mohli...“

Posadila som sa a povedala som prvé, čo mi zišlo na um: „Dofrasa, musím ísť na večko. Dovi neskôr, Cory!“

Čo najrýchlejšie som zliezla z trampolíny, našla žabky a zamierila k domu. Taylor som zbadala pri bazéne a vyrazila som rovnou čiarou k nej. „Musím sa s tebou porozprávať,“ zasyčala som.

Chytila som ju za ruku a odtiahla k stolíku s občerstvením. „Pred pár sekundami ma Cory Wheeler takmer pozval na rande.“

„A čo si mu povedala?“ Taylor žiarili oči a jedovalo ma, ako pyšne sa tvári, ani čo by všetko išlo podľa jej plánu.

„Že musím ísť na večko,“ odvetila som.

„Belly! Okamžite švihaj na trampolínu a bozkávaj sa s ním!“

„Taylor, mohla by si prestať? Už som ti povedala, že o Coryho nemám záujem. Videla som, ako si sa s ním rozprávala. Donútila si ho, aby ma pozval na rande?“

Mierne pokrčila plecami. „No... celý rok bol na teba namotaný a trvalo by mu celú večnosť, kým by ťa pozval na rande. Len som ho zľahka potisla správnym smerom. Vyzerali ste na tej trampolíne rozkošne.“

Pokrútila som hlavou. „Bola by som radšej, keby si to neurobila.“

„Len som ťa chcela trochu rozptýliť.“

„Na to ťa nepotrebujem,“ zamrmlala som.

„Veru potrebuješ.“

Chvíľu sme na seba hľadeli. Niekedy by som jej najradšej vykrútila krk. Správala sa ako veľká šéfka. Už mi liezlo na nervy, keď ma tlačila sem a tam, obliekala ma ako svoju otrhanú nešťastnú bábiku. Medzi nami to vždy bolo takto.

Konečne som však mala skutočný dôvod odísť a odľahlo mi. „Tuším idem domov,“ vyhlásila som.

„Čo to trepeš? Veď si len teraz prišla.“

„Nemám náladu tu byť, jasné?“

Zrejme som jej aj ja liezla na nervy, lebo odsekla: „Už toho začínam mať dosť. Celé mesiace smútiš. To nie je zdravé... Mama si myslí, že by si mala s niekým chodiť.“

„Čože? Ty si sa o mne rozprávala s mamou?“ Zagánila som na ňu. „Odkáž mame, nech si nechá svoje psychiatrické rady pre Ellen.“

Taylor zhíkla. „Neverím, že si mi povedala čosi takéto.“

Podľa Taylorinej mamy mala ich mačka Ellen sezónnu afektívnu poruchu. Celú zimu jej dávali antidepresíva, a keď bola na jar stále depresívna, poslali Ellen k ľudovému liečiteľovi. Veľmi jej nepomohol. Podľa mňa bola Ellen iba protivná.

Nadýchla som sa. „Celé mesiace som ťa počúvala, ako oplakávaš Ellen, a keď zomrie Susannah, chceš, aby som sa bozkávala s Corym, hrala beer pong a zabudla na ňu? Sorry, ale to nedokážem.“

Taylor sa rýchlo poobzerala a naklonila sa ku mne: „Netvár sa, že smútiš len za Susannah, Belly. Ty smútiš aj za Conradom a dobre to vieš.“

Nemohla som uveriť, že mi to povedala. Bolelo to. Bolelo to, lebo to bola pravda. No aj tak to bol úder pod pás. Môj otec hovoril, že Taylor je nezdolná. A mal pravdu. Taylor však bola v dobrom i zlom mojou súčasťou, tak ako som ja bola jej súčasťou.

„Nemôžeme byť všetci ako ty, Taylor,“ odsekla som, hoci nie protivne.

„Môžeš sa o to pokúsiť,“ navrhla s úsmevom. „Počuj, mrzí ma to s tým Corym. Len chcem, aby si bola šťastná.“

„Viem.“

Objala ma okolo pliec a ja som jej to dovolila. „Uvidíš, bude to úžasné leto.“

„Úžasné,“ zopakovala som. Netúžila som po úžasnom lete. Len som ho chcela nejako prežiť. Pohnúť sa ďalej. Ak zvládnem toto leto, ďalšie bude ľahšie. Musí byť.

A tak som ešte chvíľu zostala. Sedela som na verande s Davisom a Taylor a dívala som sa, ako Cory flirtuje s druháčkou. Zjedla som hotdog, potom som sa pobrala domov.

Sendvič bol stále na tom istom mieste na pulte, zabalený vo fólii. Strčila som ho do chladničky a zamierila som hore schodmi. V maminej spálni sa svietilo, ale nešla som jej zaželať dobrú noc. Pobrala som sa do svojej izby, hodila na seba cousinské tričko a rozplietla som si vrkoč. Umyla som si zuby a tvár. Potom som zaliezla pod prikrývku, ležala v posteli a premýšľala. *Teda takýto je teraz život. Bez Susannah, bez chalanov.*

Boli to dva mesiace. Jún som nejako prežila. *Ja to dokážem*, hovorila som si. Môžem ísť s Taylor a s Davisom do kina, plávať v Marcinom bazéne, možno aj chodiť s Corym Wheelerom. Ak to budem robiť, bude to okej. Možno mi

bude ľahšie, ak si dovolím zabudnúť, aké to bolo kedysi skvelé.

No keď som v noci zaspala, snívalo sa mi o Susannah a o letnom dome, aj v spánku som vedela, aké to bolo kedysi dobré. Správne. A nech robíte, čo robíte, nemôžete sa ubrániť snívaniu.

Kapitola štyri

JEREMIAH

Keď vidíte otca plakať, cítite sa hrozne. Niektorí ľudia sa možno necítia hrozne. Možno majú otcov, ktorí sú v pohode, aj keď plačú a ovládajú svoje emócie. Môj otec nie je taký. Nezvykne plakať a ani nás nepovzbudzoval, aby sme plakali. No v nemocnici, aj neskôr v pohrebnom ústave plakal ako stratené dieťa.

Moja mama zomrela skoro ráno. Všetko sa zbehlo tak rýchlo, že mi chvíľu trvalo, kým som si uvedomil, čo sa v skutočnosti stalo. Také čosi nepochopíte okamžite. No neskôr v ten večer, prvý večer bez nej, sme boli doma len my dvaja s Conradom. Prvý raz po dlhých dňoch sme boli sami.

V dome vládlo hrobové ticho. Náš otec bol s Laurel v pohrebnom ústave. Príbuzní boli v hoteli. Boli sme doma len my dvaja s Conom. Celý deň prichádzali a odchádzali ľudia a teraz sme boli sami.

Sedeli sme pri kuchynskom stole. Ľudia nám posielali kadejaké veci. Košíky s ovocím, misy so sendvičmi, kávový koláč. Veľkú plechovku maslových sušienok z Costca.

Odlomil som si kúsok kávového koláča a strčil som si ho do úst. Bol suchý. Odlomil som ďalší kúsok a aj ten som zjedol. „Dáš si?“ spýtal som sa Conrada.

„Nie,“ zamrmal. Odpil si z mlieka. Rozmýšľal som, či nie je po termíne spotreby. Nespomínal som si, kedy naposledy bol niekto v obchode.

„Čo bude zajtra?“ spýtal som sa. „Prídu všetci sem?“

Conrad len mykol plecóm. „Zrejme,“ odvetil. Od mlieka mal fúziky.

Viac sme si nepovedali. Šiel hore do svojej izby a ja som upratol kuchyňu. A potom som bol unavený, tak som tiež šiel hore. Premýšľal som, že zájdem do Conovej izby, lebo hoci sme si nič nehovorili, bolo nám spolu lepšie, menej osamelo. Chvíľu som postával na chodbe, chcel som zaklopať, ale potom som počul, že plače. Pridusene vzlykal. Nešiel som dnu. Nechal som ho samého. Vedel som, že tak to chcel. Zamieril som do svojej izby a zaliezol do postele. Aj ja som plakal.

Kapitola päť

Na pohreb som si vzala staré okuliare s červeným plastovým rámom. Mala som pocit, akoby som si obliekla tesný kabát zo starých čias. Krútila sa mi z nich hlava, ale mne to bolo jedno. Susannah som sa v tých okuliaroch páčila. Vyhlásila, že vyzerám ako najmúdrejšie dievča v miestnosti, dievča, ktoré niekam ide a presne vie, ako sa tam dostane. Vlasy som si vyčesala mierne dohora, lebo tak sa jej to páčilo. Hovorila, že sa mi pritom vyníma tvár.

Zdalo sa mi správne vyzeráť tak, ako som sa jej páčila. Hoci som vedela, že mi to vravela iba preto, aby som sa cítila lepšie, zdalo sa mi, že to je pravda. Verila som všetkému, čo Susannah hovorila. Dokonca som jej uverila, keď tvrdila, že nikdy neodíde. Myslím, že všetci sme tomu verili, ešte aj moja mama. A tak sme boli prekvapení, keď sa to stalo, aj keď to bolo nevyhnutné, bol to fakt, neverili sme tomu. Zdalo

sa nám to nemožné. Naša Susannah, naša Becková nemôže odísť. Vždy počúvate, ako sa ľudia vyliečili, porazili chorobu. Bola som si istá, že Susannah bude jedna z nich. Aj keď šanca bola len jedna k miliónu. Ona bola jedna z milióna.

Rýchlo sa to zhoršovalo. Bolo to také zlé, že mama spociatku pendlovala každý druhý víkend a potom častejšie do Susannahinho domu v Bostone. Musela si vziať v práci voľno. V Susannahinom dome mala vlastnú izbu.

Zavolali nám zavčasu ráno. Vonku bola ešte tma. Samozrejme, bola to zlá správa. Jedine zlá správa nemôže počkať. Len čo som v spánku začula vyzváňať telefón, vedela som to. Susannah odišla. Ležala som v posteli, čakala, že mama mi to príde oznámiť. Počula som ju chodiť po izbe, potom si pustila sprchu.

Keď neprichádzala, šla som do jej izby. Vlasy mala ešte mokré, balila sa. Pozrela sa na mňa unavenými prázdnyimi očami. „Becková odišla,“ povedala. To bolo všetko.

Cítila som, ako mi skrúca útroby. Podlamovali sa mi kolena. A tak som si sadla na dlážku chrbtom k stene, aby mi bola oporou. Myslela som, že viem, ako bolí zlomené srdce. Myslela som, že zlomené srdce som stelesnená ja, osamelostojaca na maturitnom plese. To však nebolo nič oproti tomuto. Toto bolo zlomené srdce. Bolesť v hrudi, bolesť za očami. Vedomie, že nič už nebude také ako predtým. Všetko je zrejme relatívne. Myslíte si, že poznáte lásku, že poznáte skutočnú bolesť, ale nepoznáte. Nič nepoznáte.

Neviem, kedy som sa rozplakala. No keď som začala, nevedela som prestať. Nevládala som dýchať.

Mama si kľakla ku mne a objala ma. Neplakala. Nebola tam. Bola vystretá ako trstina, bola prázdny prístav.

Mama ešte v ten deň sadla do auta a išla do Bostonu. Bola doma iba preto, aby skontrolovala, či som v poriadku, a vzala si rezervné oblečenie. Myslela si, že bude mať viac času. Mala byť tam, keď Susannah zomrela. Už len kvôli chalanom. Bola som si istá, že jej chodí po rozume to isté.

Svojím profesorským hlasom oznámila Stevenovi a mne, aby sme prišli autom o dva dni, v deň pohrebu. Nechcela, aby sme tam zavádzali pri príprave pohrebu, bude s tým dosť práce. Bude treba všetko uzavrieť.

Susannah ustanovila mamu za vykonávateľku poslednej vôle a, samozrejme, dobre vedela, prečo si ju vybrala. V skutočnosti na to nebol nikto vhodnejší, so Susannah to spolu preberali ešte pred jej smrťou. Išlo však aj o to, že mama bola najlepšia, keď niečo robila. Ona sa nezosypala, keď ju potrebovali. Nie, moja mama suverénne zvládala situáciu. Bola by som rada, keby som ten gén zdedila po nej. Pretože som bola stratená. Nevedela som, čo robiť.

Premýšľala som, že zavolám Conradovi. Zopár ráz som dokonca vyťukala jeho číslo. No nedokázala som to. Nevedela som, čo povedať. Bála som sa, že poviem niečo nevhodné, čím to len zhorším. A potom som uvažovala, že zavolám Jeremiahovi. Bránil mi v tom však strach. Vedela som, že keď zavolám a vyslovím to nahlas, bude to pravda. Bude naozaj preč.

Cestou do Bostonu sme zväčša mlčali. Stevenov jediný oblek, ktorý mal na maturitnom plese, bol zabalený v igelite a visel pri zadnom sedadle. Ja som sa nenamáhala zavesiť si šaty. „Čo im povieme?“ spýtala som sa napokon.

„Neviem,“ priznal. „Doteraz som bol iba na pohrebe tety Shirley a ona bola fakt stará.“ Bola som vtedy malá, na ten pohreb som sa nepamätala.

„Kde prenocujeme? V Susannahinom dome?“

„Netuším.“

„Ako to podľa teba zvláda pán Fisher?“ Nevedela som si predstaviť Conrada ani Jeremiaha. Zatiaľ nie.

„Vďaka whisky,“ odvetil Steven.

Potom som mu prestala klásť otázky.

Prezliekli sme sa na benzínke päťdesiat kilometrov od pohrebného ústavu. Keď som videla, aký je Stevenov oblek úhľadne vyžehlený, oľutovala som, že som si nezavesila šaty. V aute som si dľaňami prihládzala sukňu, ale nepomohlo to. Mama mi hovorila, že umelý hodváb je beznádejný, mala som ju poslúchnuť. A mala som si ich vyskúšať, prv než som ich zabalila. Naposledy som ich mala na recepcii na maminej univerzite pred tromi rokmi a teraz mi boli malé.

Prišli sme dosť skoro, takže sme zastihli mamu, ako aranžuje kvety a rozpráva sa s riaditeľom pohrebného ústavu pánom Brownom. „Mala si si tie šaty vyžehliť, Belly,“ poznamenala mama.

Zahryzla som si do pery, aby som nepovedala čosi, čo oľutujem. „Nemala som čas,“ bránila som sa, hoci som mala dosť času. Mala som kopolu času. Potiahla som si sukňu, aby mi nebola taká krátka.

Podráždene prikývla. „Chodte pohľadať chlapcov, dobre? Belly, porozprávaj sa s Conradom.“

So Stevenom sme sa na seba pozreli. Čo im povieme? Bol len mesiac od maturitného plesu, keď sme sa rozprávali naposledy.

Našli sme ich vo vedľajšej miestnosti, kde boli lavice a škatule s vreckovkami pod lakovanými vekami. Jeremiah mal sklonenú hlavu, akoby sa modlil, nikdy som

ho nevidela modliť sa. Conrad sedel s vystretými plecami a hľadel do prázdna. „Ahojte,“ Steven si odkašľal. Vykročil k nim a drsne ich objal.

Uvedomila som si, že som nikdy nevidela Jeremiaha v obleku. Vyzeral, akoby mu bol tesný, cítil sa v ňom nepohodlne a potáhoval si košeľu pri krku. No topánky mal očividne nové. Premýšľala som, či mu pri výbere pomáhalo moja mama.

Keď som bola na rade, priskočila som k Jeremiahovi a z celej sily som ho objala. Cítila som, aký je meravý. „Ďakujem, že ste prišli,“ povedal zvláštne formálne.

Prebleslo mi hlavou, že sa na mňa možno hnevá, ale zatlačila som tú myšlienku rovnako náhle, ako sa zrodila. Bol to Susannahin pohreb, prečo by myslel na mňa?

Rozpačito som ho potľapkala po chrbte, krúžila som dľaňou. Oči mal neuveriteľne modré, čo sa mu stávalo, vždy keď plakal.

„Je mi to hrozne ľúto,“ povedala som a okamžite som to oľutovala, veď slová nemali zmysel. Neprezrádzali, ako to skutočne myslím, čo cítim. „Je mi to ľúto“ bolo rovnako nezmyselné ako umelý hodváb.

Potom som sa pozrela na Conrada. Znova sedel, chrbát meravý, biela košeľa pokrčená. „Ahoj,“ pozdravila som ho a prisadla som si k nemu.

„Ahoj,“ odzdravil. Nebola som si istá, či ho mám objasť alebo nechať tak. A tak som mu stisla plece. Nič nepovedal. Akoby bol z kameňa. Slúbila som si, že za celý deň ho neopustím. Budem pri ňom ako pevné bralo, tak ako moja mama.

Mama, Steven a ja sme sedeli vo štvrtjej lavici za Conradovými a Jeremiahovými bratancami a sesternicami a za bratom pána Fishera a jeho manželkou – bola hrozne na-